

det let vil ses, ikke Hensyn til den Omstændighed, at der er udfommet en Lønningslov, som for en Klasse af Embedsmænd forbedrer deres Stilling mere eller mindre, i alt Fald forbedrer den saaledes, at det jo aabenbart maa have været den lovgivende Magts Mening, at for disse Embedsmænds Vedkommende idetmindste var Spørgsmaalet om deres Lønninger for Eiden afgjort. Nu vilde der jo unegteligen for dem kunne fremstaa den overmaade store Lykke, at de, hvis dette Forslag blev vedtaget, ogsaa kunde faae Lønnings-tillæg efter denne Lov. Imidlertid maa man dog ikke gjøre sig nogen overdreven Forestilling om den Betydning, der derved vilde være tilveiebragt for disse Funktionærer. Det maa nemlig erindres, at Lødbemændenes Lønningslov først træder i Kraft, hvis jeg mindes ret, den 1ste Septemher. Der er altsaa for deres Vedkommende gaaet Maanederne April, Mai, Juni, Juli og August, hvori de Intet have opnaaet. Efter simpel Billighed skulde der jo nu i alt Fald betales dem fem Løltele af dette Tillæg, da de først faae de forbedrede Lønningsvilkår for de sidste 7 Maanedere af Finantsaaret. Nu indeholder Forslaget en Bestemmelse i Nr. 2, som siger: „Er en Lønning ved særlig Lov eller ved Bevilling paa Finantsloven forhøjet efter 1ste Januar 1872, nedsettes Dyrtdstillæget med en Trediedel for denne Lønnings Vedkommende“. Det vil altsaa ses, at de paa ingen Maade ville faae det hele Dyrtdstillæg, men de ville kun faae to Trediedele af Dyrtdstillæget eller $\frac{2}{3}$. Forfjælleren er altsaa den, at de i Stedet for $\frac{5}{12}$ faae $\frac{2}{12}$; de ville vinde $\frac{3}{12}$ af Lønningsstillæget. Hvis disse Bestemmelser gaa uforandret igjennem, ville de faae $\frac{3}{12}$ af det Lønningsstillæg, som der her kan være Tale om. Nu vil det jo erindres, at Lønningsstillæget i sit Maximum kun stiger til en meget moderat Sum, saa altsaa $\frac{3}{12}$ af dette Maximum kun vil blive et Par Kroner. Det forekommer mig derfor ikke, at der kan være nogen stor Betænkelighed tilstede ved at lade en saadan Inforretthed blive staaende. I alt Fald synes det mig at være det Rimeligste, at, dersom en saadan Rettelse ønskes foretaget, den da foretages af dem, der mest maa antages at interessere sig derfor. Paa den anden Side vil jeg heller ikke benegte, at det meget vel vilde kunne forsvares, at man her i dette Thing løb den Chance at rette ved dette Dokument. Derved vilde det jo imidlertid forsaavidt blive væsentlig ændret, som det vilde ikke længere blive ordret, diplomatisk nøagtigt, hvad der stod paa Finantsloven ifjor, og det vil blive et Spørgsmaal, hvilket overveiende Hensyn man vil tillægge denne Betragtning. — Lad mig endnu tilføje et Par Ord. Jeg kan neppe forsvare Forslaget i og for sig. Det var vistnok en høist besynderlig Stilling,

som jeg vilde komme til at indtage, naar jeg skulde forsvare et Forslag om at yde et Lønnings-tillæg, som jeg betragter i og for sig for saa maadeligt og saa flet som det, der blev vedtaget paa Finantsloven ifjor. Lad os engang kaste et Blik tilbage paa denne Sags Historie; den har en lang Historie, der gaar igjennem en Menneftalder, meget nær i det Mindste. Den ældste Lov, som almindelig ordnede et tilsvarende Forhold, var, saavidt jeg mindes, fra Mai Maaned 1856. Da man begyndte, var Bestemmelsen den, at alle Embedsmænd, ligegyldig hvilken Løn de modtog, fra de laaeste til de høieste, fik et Tillæg, og dette Tillæg kunde stige efter den ny nævnte Lov til 720 Kr. Ministeren selv fik et Tillæg; jeg mindes aldeles tydeligt, at jeg som Minister i sin Tid har oppebaaret et Tillæg af 30 Rbl. om Maaned. Alle Embedsmænd fik, som sagt, Tillæg, og det var aabenbart det ene rigtige Princip. Dette ene rigtige Princip har for Resten helt igjennem været forsvaret ved et overordentlig uheldigt Navn, som man klæbde paa disse Love. Man talte dem nemlig Dyrtdstillægslove, og derved fik de Præg af at være ekstraordinære Understøttelser til Nødlidende og Tvængende, hvilket aldeles ikke er rigtigt. Jeg benegter naturligvis ikke, at der i den lange Række af Aar kan have været et enkelt, i hvilket man med en vis Fysik har kunnet tale om Dyrtd, men i Reglen har der ikke været Dyrtd, der har ikke været Dyrtd i mange Aar i den virkelige Betydning af Ordet: en saadan Opstruen af Priserne, som har sin naturlige og ene afgjørende Grund i aldeles ekstraordinære Tidsumstændigheder. Det har ikke været Tilfældet; men hvad der har været Tilfældet og i høi Grad har været Tilfældet, det er, at Pengenes Værdi i høi Grad er sunken, og det er let at forklare. Efter de umaadelige Masser af ædle Metaller, der kastedes ud over Verden fra Maren 1850, da de store Guldbudktioner begyndte, vøgede jo Antallet af Pengemidler i en ganske overordentlig Grad, og nu er det dog virkelig umuligt at benegte, at, i samme Grad som disse Budktioner vøge, aftager deres Værdi i Forhold til de andre. Det er altsaa aldeles tydeligt, at det var fuldkommen normale Forhold, som man maatte forudsæ fra Begyndelsen af, at, saalænge denne Produktion vedblev, saalænge maatte stadig Pengene gaa ned i Værdi; men ikke nok dermed. Der er en anden, endnu mere afgjørende Omstændighed, som har forrykket alle Forhold, og som desværre vistnok fremdeles vil vedblive at forrykke dem. Det er det ganske umaadelige Tilløb alle Stater have taget i den sidste Menneftalder med at forsøge deres Statsgjæld. Eror man, det er muligt, at en Stat som Frankrig kan paa eengang kaste ud 5,000 Millioner paa